

LÉGIPOSTA-KÖLTEMÉNYEK

(AIR MAIL POEMS)

B' R A C Z E M Ő K E - L A D I K K A T A L I N

1.

Kedves Katalin!

Megkaptam mindkét csomagot
rózsaszín papír mint májvirág csiripelt,
a postán az emberek sorban állva mint marhák
néztek, néztek, talán gondolták. . .
na, ennek mi baja –
a szeme, szája rángatódzik, mint akar, valamit
valamit csak kigondoltak, s én kirepültem, odábbálltam,
még szagoltam, nincs szagod neked, mifene,
és lassan az autóba ülve, mosolyogva körbegörcsült fejjel
hazavezettem, de tévedés, hazám az nem ez, igaz, ugye,
de hát hol vagyok, mi lett szememmel, hol a nagymamám,
miért nincs itt reggel kérdezni, hogy hogy, hogy ébredtem?
hogy mit álmodtam vajon tegnap este, kit érdekelne
nagymamáknál jobb nincs, ugye?

megint kérdem, hogy hogy s mint megy az este fejed felett,
mit is gondolsz arról, amit kértem?

Igen, Nem – a két végletes szó, arra várok,
mehetek, vagy tulajdonképpen mit is csináljak veled?
Mire várok, azt kérded, az jó kérdés, a hollónak is
mint a híradó, száll, s titkos szellemeken át száll, ő tudná
mi észak neki vagy kelet,
e veréb kérdi bagolytól, hogy énekelhet-e mellette vagy nem?

Talán nem jó ez a jelenet, de ha nem küldöm el, akkor befagy a szám, odakokkan kezem, s soha nem indulok tovább.

Üdvözetem. Írjon, ha lehet. Köszönöm a cikkeket. Az új cím azt jelenti, hogy most ott lesz, levelem oda mehet?

november tizedike van. Kora este. Leveleid ideértek gyorsan, köszönetem.

Asheville, 1991. november

2.

Kedves Emőke!

Még mindig hallom – viszontlátásra Újvidéken!
Az orgonákat átjárja a gyönyör.
Még mindig, lám, reménykedem.
Oly távoli a hangja, kedvesem, még nincs minden veszve,
s ha néha vesztemet érzem,
versláb helyett, ugye, fogjak inkább kapanyelet.

Ajtókilincs fúródik torkomba,
a fésűt átjárja a gyönyör.
Még nincs minden veszve, habverő ugrál az égen,
és oly forró-gyönyörű, ahogy a lélegző
kertekkel letakar.

A beszéd négy kapuja bezárult.
Álmaimban mégis üzen árnyéktalan,
versemből a habverőt kiszaggatja,
ő az, ki felsikolt torkomban.

A kilincset megduzzasztotta a gyönyör.
Ki ez a város bennem?
Olyan ismerős, mintha integetne,

letakarja a tükröket,
az asztalból vér folyik, a fésűk begennyesednek.

Újvidék, 1992. január

3.

Kedves Katalin

Ma megkaptam az „Egy művésznék. . .” elbeszélgetési cikkét. Érdekel, amit mondtál. Köszönöm. A kis lemezedet is megkaptam, de jelen pillanatban még nincs az a kis középiplasztika, ami kell ahhoz, hogy meghallgathassam. Rendelni kell egy boltban. Itt azt már rég nem használják, és nekem se volt ez meg. Így várom azt a pillanatot is, hogy hangodat is hallhassam. A „Parázna söprű” igen érdekelne. Szívesen megküldöm az árát, lehetne arról is szó, hogy elküldeném neked? Az utóbbi hetekben megcsináltam a bemutatói lapot rólad, amit a könyvkiadóknak fogok elküldeni. Elküldtem a „Hétfejű. . .” javított fordítását a Kenyon Review-nak, hol Marilyn Hacker a szerkesztő. Ismered őt?

Szeretném fordítani a többi részét is a Kiüzetés-nek, és azután talán a Parázna Söprű-nek állnék hozzá. Itt igazán nem lehet versírás-, versfordításból megélni. Habár érdekes módon van itt egy versszavaló csoport, Asheville-ben alakult, aki már tíz éve megvan és sikeresen (még anyagilag is) járják az országot, főleg iskolákban. Úgy hívják őket, hogy „Poetry Alive!” Érdekes módon, úgy, mint a McDonald's, ők is növekednek, csak sokkal kisebb pénzről van szó.

Június végén Amsterdamban leszek az Ötödik Feminista Könyvkiállításon, és akkor igen szeretnék veled találkozni, talán Pesten.

Mi a kilátás erre?

Remélem, találkozhatunk ezen a nyáron, addig is szeretettel Tetszik a Kis házad, és a kilátás is.

Asheville, 1992. február

4.

Kedves Emőke!

Közel már a hasfelmetsző tavasz.
Táviratot csináltál belőlem.
Oly távoli a hangod, de még nincs minden veszve,
a kertekből vér folyik, mielőtt elfelejtesz.
Mitől sarjadozom?

Ezt a járványt nálatok is úgy hívják – kikelet?

Újvidék, 1992. március

José Luis Santalla, Spanyolország